

22 april 2018,

Bij het ontwaken, dat doe ik meestal 's-morgens, heb ik wel eens tijd om naar buiten te kijken.

Dat is in mijn genen mee gegroeid. Soms betrap ik mijzelf er op dat ik wel kijk maar toch niets zie. Ondanks dat er al veel gebeurt daar buiten.

Het is vandaag daar en boven ook nog bijzonder want ik gedenk de dag dat ik twee en zestig jaar geleden voor het eerst vader werd. Althans bij mijn weten. Ik was er wel zelf bij.

Bij het naar buiten kijken bemerk ik de laatste tijd een beetje tot de inventaris van mijn wijkje in Nieuwerkerk te gaan behoren. Mensen gaan naar hun werk of weet ik veel, ergens heen, dat doen zij vijf dagen in de week. Ik begin de personen, gaand, fietsend, of met brommers, auto's, te herkennen terwijl ik ze niet ken. Dat is grappig.

Als ik buiten loop merk ik dat zij mij ook herkennen, maar toch niet kennen., eigenlijk is dat normaal en een aardig eindje op weg van het inburgeren. Dat is eveneens wel grappig.

Het inburgeren gaat al zover, dat wil ik aan jullie allen graag meegeven, dat mij de psychische gesteldheid van de door mij min of meer begluurde mensen vaak bijzonder opvalt.

Die eigenschap had ik mij vroeger al aan geleerd, na het geleerd te hebben van een bevriende bedrijfsarts en gaat als volgt.

Als iemand loopt, steeds één been op de grond is hij gehaast en zo op de vroege ochtend verkeert aan het starten. Daar heb je niet veel aan.

Als iemand gaat, dan is er altijd een moment dat er twee benen de grond raken, dat kan rustig zijn. Kijk bij die personen op het moment dat je hem aan de achterzijde kan volgen.

De houding die je dan ziet is bepalend of deze persoon gestrest of niet goed geslapen heeft of de pest aan haar of zijn baas heeft. Die zij of hij straks toch in de ogen moet kijken.

Snelle fietsers , autorijders, brommers bespreken we later nog wel eens.

Oefen maar een beetje. Zo kan je toch mensen beter leren kennen zelfs als je hen niet kent. Daar kan geen zielenknijper aan tippen.

We laten het weer gebeuren de komende week met weer mooi weer?

Zoals de afgelopen week sprak de oude heer en hij bedoelde het mooie weer.

Maar bedenk ook telkens weer als het gaat over het weer.

Dat soms het weer zich anders voor doet, keer op keer, maar het meest wel hoort bij; " Toch wel mooi weer".

En morgen zien we het wel weer met dat, misschien mooi weer.

Nicolaas Overbeeke

Nieuwerkerk aan den IJssel